

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **L. H.**, bývajúceho v S., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. J. V., advokátkou so sídlom v H., proti žalovanej **V. s.r.o.**, so sídlom v S., IČO: X., **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp.zn. 17 C 98/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5. novembra 2010 sp. zn. 4 Co 95/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné rozsudkom zo 7. júna 2010 č.k. 17 C 98/2009-106 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre tento spôsob skončenia pracovného pomeru. S ohľadom na vykonané dokazovanie dospel k záveru, že v danom prípade bolo okamžité skončenie pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny (neospravedlnená neprítomnosť v práci dňa 27.02.2009 a hrubé urážky medzi zamestnancami) dané žalobcovi dôvodne.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 a 3 O.s.p., a rozsudkom z 5. novembra 2010 sp.zn. 4 Co 95/2010 rozhodnutie okresného súdu podľa § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, jednotlivé vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou

z ustanovenia § 132 O.s.p. a vec aj správne právne posúdil (§ 153 ods. 1 O.s.p.). Osobitne sa vyjadril k jednotlivým námietkam uvedeným v odvolaní.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žiadal i náhradu trov dovolacieho konania. Dovolanie odôvodnil v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., nakoľko podľa jeho názoru je konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedol, že konštatovanie odvolacieho súdu o tom, že ani sám žalobca nepoprel, že neprítomnosť na pracovisku bola posúdená ako absencia, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. V kritický deň mal od svojho nadriadeného odsúhlasenú dovolenku, čo bolo v konaní preukázané. Vytýkal odvolaciemu súdu, že sa vôbec nezaoberal jeho námietkami uvedenými v odvolaní, že nebol oboznámený s pracovným poriadkom žalovaného a že nedošlo k správnomu prerokovaniu okamžitého skončenia so zástupcami zamestnancov. V tejto súvislosti považoval rozsudok odvolacieho súdu za nepreskúmateľný. Namietal tiež, že dovolací súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a že rozhodnutie založil na nesprávnom hodnotení výpovede svedka M. T., čím došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol mimoriadny opravný prostriedok žalobcu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým dovolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani nešlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Dovolací súd vady takejto povahy v dovolacom konaní nezistil. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodit' ani z tohto zákonného ustanovenia.

Pokiaľ žalobca namietal nepreskúmateľnosť rozsudkov odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa, treba uviesť, že súd prvého stupňa v dôvodoch rozhodnutia uviedol, prečo nepovažuje námietky žalobcu týkajúce sa správnosti prerokovania okamžitého skončenia za dôvodné. Odvolací súd sa s týmto záverom okresného súdu stotožnil a preto neobstojí tvrdenie žalobcu, že sa s touto jeho námietkou vôbec nezaoberal a že jeho rozhodnutie je preto nepreskúmateľné. Rovnako neobstojí ani tvrdenie žalobcu o nepreskúmateľnosti rozsudkov v časti týkajúcej sa jeho námietok, že nebol oboznámený s pracovným poriadkom. S touto skutočnosťou sa súd prvého stupňa v dôvodoch rozhodnutia náležite vypořiadal. Keďže žalobca túto skutočnosť v odvolaní nenamietal, odvolací súd nemal dôvod osobitne sa

s ňou v rozhodnutí vyporiadavať. V tejto súvislosti dovolací súd upozorňuje na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003 a II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorých všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ dovolateľ spochybňuje správnosť toho, ako súdy vyhodnotili jednotlivé dôkazy (výpoveď svedka M. T.), dovolací súd uvádza, že v prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov (pozn.: dovolací súd sa hodnotením dôkazov nezaoberal) nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z jeho charakteru vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.) a dovolaciemu súdu ani neprislúcha dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižších stupňov prehodnocovať. To, akým spôsobom sa vykonávajú a vyhodnotia jednotlivé dôkazy, na ktoré z nich sa prihliadne a v akej miere, je vždy vecou súdu a preto ani nemôže byť porušením rovnosti účastníkov, pokiaľ títo mali rovnakú možnosť navrhovať vykonanie dôkazov a k jednotlivým vykonávaným dôkazom sa vyjadriť. Preto ani námietka žalobcu, podľa ktorej pri vykonávaní a vyhodnocovaní dôkazov došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov, nie je opodstatnená.

K námietkam žalobcu spochybňujúcim úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že tieto námietky bez ďalšieho nespôsobujú vady konania v zmysle § 237 O.s.p. Rovnako ani tzv. iné vady a nesprávne právne posúdenie veci namietané žalobcom sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, resp. že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania,

nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 2 a 3 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Dovolací súd žalovanej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, ktoré pozostávali z odmeny jej právneho zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu, nakoľko ich nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za trovy potrebné na účelné bránenie práva (§ 142 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. novembra 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová